

Mé dítě, můj milovaný synu, to pro tebe jsem prolil svou krev na kříži, to pro tebe jsem se nechal poplivat, svléci do naha, přibít na kříž, to pro tebe jsem se nechal zhanobit a pohřbít do hrobu. To kvůli tobě jsem umíral na kříži. Mé dlaně a mé nohy jsou probodené kvůli tobě. To kvůli tobě jsem přišel na zem, abych se stal jedním z vás. To kvůli tobě jsem snášel horko i mráz, hlad a žízeň. To kvůli tobě jsem se vzdal všeho, co jsem kdy měl a opustil všechno, abych ti mohl být blíž, můj synu, synáčku, přišel jsem pro tebe. A i kdybys byl na světě jediným člověkem, udělal bych to. Protože ty mi za to stojíš. Má láska k tobě nezná hranic. Má láska k vám je jako oceán bez konce, hlubina beze dna, nekonečný vesmír, na jehož konec bys nedoletěl ani za tisíc životů. Tak moc vás mám rád. Slovy nelze popsat hloubku a šířku mých citů, mé lásky k našemu stvoření. Miluji vás. Miluji vás nejčistší láskou, jaká kdy existovala.

Má láska k vám našla své vyjádření právě v tom, že jsem se všeho vzdal pro vás. I vlastního života, své slávy a lásky mého Otce. Ano, hříchy, které jsem na sebe vzal místo vás, mne od něj oddělily. A byla to ta nejhorší chvíle, jakou jsem kdy zažil. Oddělení od mého milovaného Otce. Ale i to jsem podstoupil pro svou lásku k vám. Miluji vás, a proto jsem dal za vás své tělo a svou krev, abyste vy mohli být mou smrtí očištění od každé nepravosti, která vás od nás oddělovala. Milování, jsem tu proto, abych vám řekl, že vás můj Otec miluje nade všechna svá stvoření. Jeho láska k vám nezná mezí. Můj Otec a já vám připravujeme příbytky tady u nás, v našem Království, protože z celého srdce toužíme po tom, abyste tu s námi trávili věčnost. Toužíme po vás, naše děti, toužíme po vás z celého srdce.

Lukáš 22,19-20 Pak vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal jim se slovy: "Toto je mé tělo, které se za vás dává. To číňte na mou památku." A právě tak vzal po večeři kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá."

Jan 6,54-57 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. 55Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. 56Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. 57Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne.

Ježíš nám z lásky dal úplně všechno, dokonce i své tělo, abychom ho jedli, a svou krev, abychom ji pili.

Já jsem tvůj Otec, ty mé dítě, můj milovaný syn, má milovaná dcera. Netoužím po ničem jiném než po tom, mé dítě, abychom trávili věčnost spolu v mém Království bez konce, kde jsem ti přichystal tvůj příbytek. Ano, myslím na tebe, mé dítě, neustále, dnem i nocí spřádám plány pro tvůj život. Vydej mi ho a já ti požehnám požehnáním, které daleko předčí tvou nejbujnější fantazii. Staneš se stromem zasazeným u tekoucí vody. Budeš denně smáčen přívalem mého svatého Ducha a po celý rok, ve dne v noci, poneseš hojné ovoce mému Otci. A můj Otec tě na konci věků odmění věčným životem v nebeském Království. Nebude nic, co by nás od sebe mohlo odloučit.

Já jsem s tebou vždy, mé dítě. Ale jsi ty vždy se mnou?

Vysvobodil jsem tě proto, abys byl mým rytířem ve stříbrné zbroji, mým bojovníkem, válečníkem, důstojníkem v mých řadách, v mém vojsku, které už brzy zaplaví celou zem a vybojuje vítězství Beránkovi. Kde jsi? A proč jsi tady? Pro co žiješ, člověče? Pro marnost tohoto okamžiku? Nebo má tvůj život věčný význam? Chceš zanechat otisk svých rtů na sklence vína nebo stopu svých nohou na cestě záchrany mých dětí? Proč žiješ, synu? Jaký smysl má tvůj život?

Dej svůj život mně, odevzdej se mi celý, staň se mým vojákem, ochotným splnit každý příkaz, který vzejde z mých rtů, ochotným prolít svou krev pro záchranu nevinných. Dej mi svůj život a já ho radikálně změním. Už nebudeš žít sám pro sebe, už si nebudeš ráno klást otázku, jestli má vůbec smysl vstávat z postele. Dám ti bojový úkol, poslání, které můžeš splnit jenom ty. Budu s tebou počítat, svěřím ti do rukou životy mnohých a budu chtít, abys mi je přivedl domů. Neboj se, nepůjdeš sám, obklopím tě

armádou svých věrných služebníků, věrných až na smrt. Jejich jména jsou zapsána zlatým inkoustem v mých knihách života už před stvořením světa. Neboj se, já mám všechno pevně ve svých rukou. Jen chci, aby ses probрал ze své letargie, ze svého pomalého umírání, ze své lenosti a unylé spokojenosti se sebou samým.

Vydej se na cestu. Jako moji učedníci. Řekl jsem jim tenkrát, aby si s sebou nebrali ani plášť, ani mošnu ani peníze do opasků. Šli, poslechli mě a přinesli mocná svědectví o službě mému Otci. Totéž chci i pro tebe, můj synu. Aby ses stal jedním z mých skutečných učedníků. Nejen podle názvu, nejen na základě absolvování "učednického" kurzu v církvi. Být učedníkem je životní styl. Je to způsob života. Nejen omezený čas dvakrát týdně na církevních aktivitách. To pusť z hlavy. Je rozdíl *něco dělat* a *někým být*. Mnohé z mých dětí dělají skutky učedníků: účastní se konferencí, evangelizací, ale pak se zase rády vrátí do svých pohodlných životů a žijí si znovu samy pro sebe. Jejich srdce je se mnou jen v neděli.

Ale učedník ŽIJE mým slovem, žije poslušností mému Otci, žije pro mne, koná skutky, které jsem pro něj připravil bez ohledu na to, jaký je den. Jeho život je prozářen mým jasem, protože kudy chodí, vzývá mé Jméno, setrvává v plnosti Ducha svatého a Ten ho vede do skutků, které jsem mu já sám připravil, aby na nich měl podíl. Nechápeš to? Nejde mi o část tvého života, o těch pár hodin, jde o mi o CELÝ tvůj život. Toužím po něm. Toužím po tobě, můj synu. Spolu dokážeme tak veliké a úctyhodné věci, ale jen tehdy, když se zcela poddáš mému vedení a když mi odevzdáš svůj CELÝ život, ne jen jeho část.

Marek 8,34-36 A zavolal si zástup se svými učedníky a řekl jim: "Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. 35Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však zahubil svou duši kvůli mně a evangeliu, zachrání ji. 36Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale své duši uškodí?"

Pojď za mnou. Vstaň ze svého pohodlného křesla. Vzdej se svých jistot, které jsou stejně jen zdánlivě jistotami, a vlož svou důvěru v Toho, který tě nikdy nezklame ani nezhradí. Ve Mě, můj synu. To já tě vším provedu, to já tě ve skutečnosti zaopatřím, abys neměl nouzi. Nestrachuj se o nic. To jediné, z čeho bys měl mít opravdu strach, je pomalá duchovní smrt. Stav, kdy si člověk pomalu ale jistě začne myslet, že vlastně žádného Spasitele nepotřebuje. Že si může žít víceméně, jak sám chce, pokud se nedopustí vysloveně vážného hříchu. Stačí být víceméně slušný člověk a všechno bude „v pohodě.“

Ale tak to není, můj synu. To je lež. Nepřítel chce z mých dětí udělat buď ustrašené ovce, které se bojí promluvit nahlas, nebo pasivní lenochy, kteří žijí jen pro svůj požitek. Obojí se zcela mívá tomu, co mám pro vás připravené já. Život plný odevzdání. Život, kdy ze sebe svlékneš všechny své vlastní plány, touhy, představy a přání, své hodnoty a cíle, své priority a záliby, život, kdy se přede mne postavíš s prázdnými rukama a řekneš: "Tady jsem, Pane, staň se mi podle tvé vůle. Tady jsem, Otče, miluji tě a toužím být tvým synem, tvým služebníkem, rytířem ve tvém vojsku. Chci stát ve tvých řadách ve stříbrné zbroji s mečem vytaseným, připravený dát se do boje za tvoje Království. A raději chci padnout v boji za tvé Jméno, než abych couvnul zpátky. Tady jsem, Pane, pošli mne. Jsem připraven. Já půjdu."

Můj synu, kdybys jen věděl, jak úžasné věci jsem ti připravil. Jak významné skutky, slavné, bázeň budící činy, jak úžasná setkání s lidmi i mými anděly, gejzíry radosti, překypující pocit štěstí. Ano, můj synu, má cesta je trnitá, obtížná, nesnadná. Není jednoduché po ní jít. Ale čím víc se mi odevzdáš, tím snadnější ti bude připadat. To, co je na ní těžké, není ona sama. Těžká se stává tím, co ty sám se sebou po cestě vlečeš. Tvoje ego, nedostatek víry, nedostatek lásky a odevzdání se. Tvoje nedůvěra, že se o tebe postarám v každém ohledu, že tě budu sytit, šatit, uzdravovat. Že ti budu vždy po boku, že tě provedu, dám ti sílu obstát, a dám ti moc ke konání výjimečných skutků. Dám ti moudrost, správná slova pro každou příležitost, vedení mým svatým Duchem a tolik lásky, kolik jen uneseš. Chápeš?

Římanům 8,31-32 Je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám? On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?

Matouš 6,31-33 Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: "Co budeme jíst?" nebo: "Co budeme pít?" nebo: "Co si oblečeme?" Neboť o to všechno horlivě usilují nevěřící lidé. Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete. Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.

To těžké na mé cestě jsou tvoje vlastní představy o tvém životě, tvé vlastní touhy, přání, a zároveň obavy, že nic z toho se ti nesplní. Ale když se toho všeho vzdáš, když mi dáš skutečně svůj život na oltář, jak o tom tak často mluvíš a zpíváš, pak ti moje cesta bude připadat snadná a plná radosti. Budeš se radovat z každé vyslyšené modlitby, z každého skutku, který pro mě budeš moc vykonat, z každého člověka, kterému budeš moci posloužit. Budeš se radovat z přátelství se mnou, člověče. Z mé lásky, mé přízně, mé náklonnosti k tobě, človíčku. To jsem já, všemohoucí Bůh, tvůj Stvořitel, kdo k tobě promlouvá. Chápeš to?

Já jsem si tě vyvolil nejen za milovaného syna, ale také za partnera pro uskutečnění mých plánů s touto zemí. A jsou to opravdu velkolepé plány. Jsou to plány na záchranu lidstva před věčnou smrtí v nejzazším koutě vesmíru. Jsou to plány na vítězné tažení proti mocnostem Zla. Jsou to plány na obnovu nebe i země, ba dokonce i celého vesmíru. Zvu tě, aby ses toho všeho účastnil. Zvu tě, aby ses podílel na mém velkém díle. Nemohl jsi být se mnou při stvoření světa, ale můžeš být se mnou při jeho záchraně a obnově.

Marek 16,15 "Jděte do celého světa a vyhlašte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn."

Ale chceš to vůbec? Kam až dohlédnou tvoje oči? Kam až jsi schopen vidět? K nejbližší výplatě? K příští dovolené? K příští návštěvě u zubaře? Nebo se podíváš dál? Až za obzor, tam, kam lidskýma očima nedohlédneš, ale duchovním zrakem ano. Až na konec vesmíru, až na konec času, na Armageddon, k počátku stvoření, kdy tu nebylo ještě vůbec nic, k příjezdu mých jezdců andělů, kteří přinesou zkázu, meč a mor, k příchodu mého milovaného Syna, mého Ježíše.

V mém Synu je tolik lásky, že ji celý vesmír není schopen pojmut. Ani celý vesmír na ni nestačí. Tolik lásky je v mém milovaném Synu. Má láska, má hrdost, má korouhev, můj milovaný Syn. Jeho jsem poslal před dvěma tisíci lety na zem, aby vám přinesl smíření se mnou. Jeho jsem nechal přibít na kříž vašima rukama, abych na něm mohl jednou provždy odsoudit hřích. Jeho jsem po třech dnech slavně vzkřísil z mrtvých. Můj milovaný Syn ležel v hrobě a prošel peklem, jen kvůli vám. Kvůli tobě, člověče. A teď tě zve, aby ses vydal za ním. Co mu dáš oplátkou za jeho život? Co mu dáš za jeho čistou, nehynoucí lásku? Čím se mu odvděčíš? Miluj ho celým svým srdcem, celým svým maličkým srdcem mu vzdej chválu. Představ si, že to mu stačí. Po tom touží. Po tvé lásce, človíčku. To je to, co můj milovaný Syn chce ze všeho nejvíc. Tvoje srdce. Dáš mu ho? Nebo si ho necháš pro sebe? Můj Syn je láska. Vše, co dělá, dělá z čisté lásky. Nemůže jinak. Kdyby nejednal z lásky, zapře sám sebe a to on nikdy neudělá. Porazil ďábla, nenávist, zlobu, strach a hněv. Porazil ho na celé čáře. Ďábel v boji proti němu neměl ani nejmenší šanci. A víš proč? Protože můj Syn tvoří, zatímco ďábel boří. Můj Syn miluje a buduje, zatímco ďábel nenávidí a ničí. Můj Syn dává, ďábel krade. Můj Syn je světlo a ďábel je tma. Světlo poráží temnotu. Láska poráží nenávist. Odpuštění poráží křivdu. Zlo vždycky ustoupí před dobrem. Proto jsem vám říkal, že nemáte odplácet zlu zlem, ale že máte zlo porážet dobrem. To je jediná zbraň proti němu.

Už víckrát jsem si říkal, čím to je, že vy lidé spíš hledíte na to, co bude než na to, co je. Máte tendenci dívat se dopředu a nevidět to, co máte pod nohama. Moji milí, zapomínáte však při tom, že to, jaká bude vaše budoucnost, se určuje tím, co je teď, tím, jak v této chvíli jednáte, přemýšlíte, soudíte,

rozhodujete se. V tom je klíč k vaší budoucnosti. Vaše budoucnost není utvářena okolnostmi, ale tím, jak se s nimi vypořádáte. Vaše budoucnost začíná právě teď, v tomto okamžiku. Není nic důležitějšího než to, jak se chováte, přemýšlíte a jednáte právě teď, v této chvíli. Žádné *potom* neexistuje. *Potom* už bude pozdě. Buduj svou víru teď, teď se ke mně přibližuj, teď mě poznávej víc, teď se ke mně modli a přimlouvej se za svět kolem sebe, teď plň moji smlouvu, kterou jsem s vámi před dvěma tisíci lety uzavřel pokropením krví mého vlastního milovaného Syna. Teď mi služ celým srdcem. Žádné *potom* už nebude.

Duch svatý naplňuje tuto zemi a moji andělé ji prochází křížem krážem. Hledají, kdo by se dobrovolně přihlásil do mojí služby, kdo by z rozhodnutí svého srdce dobrovolně vstoupil do mé armády a byl ochoten padnout v boji za moje Království. Má armáda sílí každým dnem. Přes odpor nepřítele. Ano, má armáda utrpí ztráty. Ale ti, kteří v boji zahynou, nebudou ti, kdo se pevně drží mého slova a kladou mi svůj život k nohám. Ti, kteří padají v boji s nepřítelem, jsou vždy lidé, kteří si v průběhu svého života zamilují více tento svět než moje Království. Nechají se oklamat nepřítelem, že je lepší užívat si života na této zemi, než ukládat si poklady v mém Království. Nechají si nalhat, že peníze, sláva a moc jsou lepší než potěšení v mých zahradách. Nechají se zlákat snadným způsobem života, pohodlným a nenáročným, než aby mi pokládali každý den svůj život na oltář.

Ano, je mnoho lidí, kteří řeknou: „Ano, Pane, já půjdu, tady jsem, použij si mne, půjdu na kraj světa, budeš-li chtít, a budu ti sloužit do posledního dechu, svůj život ti pokládám na oltář, udělej s ním, co Ty sám považuješ za vhodné, všeho se vzdávám pro Tvé Jméno jmen, jen si mě použij pro svoje Království. Raději padnu, než bych žil sám sobě v tomto světě.“ Už tolikrát jsem slyšel tato slova, už tolikrát jsem viděl slzy stékající po tvářích lidí, kteří mi v tu chvíli opravdu chtěli sloužit. Ale jakmile přišly první těžkosti, trápení, překážky, které bylo potřeba zdolat, odvrátili se od svého rozhodnutí. Složili zbraně a vrátili se do světa. Začali žít náboženský život a chlácholí sami sebe, že to stačí. A tak znovu jen vysedávají v kostelích, plahočí se z jedné konference na druhou, občas zajdou na nějakou skupinku a tím to hasne.

Povolal jsem snad své učedníky, aby vysedávali v církvích? Na konferencích? Na skupinkách? Povolal jsem je k tomu, aby si žili v přepychových domech, jezdili luxusními auty a občas hodili pár korun do sbírky ze svého nadbytku? Povolal jsem je snad k životu, ke kterému nepatří odříkání? Sebezapření? Strach? Bolest? Povolal jsem je snad na luxusní dovolenou? Vyhlídkovou plavbu kolem světa? Služba v armádě s sebou nese sebezapření, odříkání, strádání a bolest. Nemůžeš bojovat s jednou rukou na televizním ovladači a s druhou ponořenou do lednice.

Vyjdí a přestaň se bát o své pohodlí, o svou zajištěnou existenci. Dej mi skutečně svůj život do rukou a já ho proměním. Vzdej se svých falešných jistot. Stačí jedna opravdová bouře a o všechny přijdeš, bláhový člověče! Cožpak to nevidíš a nechápeš? Kdybych se já o tebe nestaral každý den, už dávno jsi na ulici v hadrech a trpíš hladu. Vy si pořád myslíte, jak máte své životy ve svých rukách. Jak jste to vy, kdo se o sebe staráte, to vy se sytíte, to vy se šatíte. Podívejte se, co se stane, když se přizene hurikán. Co zbyde z vašich jistot? Jen prázdné ruce a oči pro pláč. Na cestě za mnou nalezneš jen prostý, obyčejný život, jaký jsem vedl já. Spoustu práce, utrpení, odříkání. Taková je moje cesta. Dábel svým věrným nabízí jinou cestu. Cestu rozkoše, majetku, moci, pozemské slávy. Dábel ti říká: *Dělej, co chceš, jen když vyhovíš svým choutkám. Máš na to přeci právo. Jsi borec, když si urveš co největší díl požitků jen sám pro sebe.* Jeho cesta je široká a pohodlná, ale vede k věčnému zatracení, k věčné smrti v nejzazším koutě vesmíru, daleko, daleko od mé lásky, přítomnosti, světla, hojnosti a věčné radosti.

Matouš 7,13-14 "Vejděte těsnou branou, protože široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!"

Moje cesta je úzká a nepohodlná. Zažiješ na ní pohrdání tímto světem, strádání, dost možná i chudobu. Někteří na ní našli i mučednickou smrt pro mé Jméno. Ale až zavřeš oči na této zemi, tak pokud vytrváš na mé cestě, otevřeš je u mě, v mém Království bez konce. Budeš spočívat v mé náruči, budeš se sytit mou blízkostí, budeš trávit věčnost uprostřed světla, radosti a lásky. Na své pozemské trápení už si ani nevzpomeneš. Ale kdo je ochoten zaplatit cenu za následování? Kdo je ochoten vzdát se svých představ o životě a odevzdat mi ho skutečně celý do rukou? Kdo je ochoten nést se mnou břemeno lásky k tomuto světu? Kdo ponese můj kříž? Není snadné najít bojovníky, kteří to nevzdají hned při prvních nesnázích. Není snadné najít vojáky, kteří, ač zranění, znovu povstanou do boje a nenechají se odradit. Není snadné najít následovníky, kteří zaprou sami sebe a raději zemřou, než aby se vzdali.

Budeš jedním z nich? Opravdu půjdeš, když tě pošlu? Nebo je tvé rozhodnutí následovat mě jen momentální emoce, hnutí tvého srdce? Co uděláš, když na tebe ukážu prstem a řeknu: *Tebe si pošlu, ty půjdeš*. Vzdáš se svých jistot? Odevzdáš mi svůj život do rukou? Budeš raději trpět příkoří, než by ses vrátil dolů do Egypta? Tam jsi přeci měl všeho hojnost. Co na tom, žeš tam byl otrokem? Co na tom, že ti vzali svobodu, důstojnost, právo, dokonce i tvé děti? Hlavně, že jsi měl svůj klídek a pohodlí. O to přeci v životě jde nejvíc. Je to tak?

Můj milý, takhle žijí zvířata. Od mých dětí, které jsem stvořil ke svému obrazu, očekávám mnohem víc. Zamysli se nad tím. Tebe jsem určil k tomu, abys byl mým obrazem na celé zemi, v celém vesmíru. Právě ty, člověče. Dal jsem ti hlas, abys mluvil, jako bych mluvil já. Dal jsem ti srdce, abys cítil to, co cítím já. Dal jsem ti oči, abys viděl to, co vidím já. Dal jsem ti uši, abys slyšel můj hlas. Dal jsem ti ruce, abys činil mé skutky. Dal jsem ti nohy, abys šel tam, kam tě pošlu.

Co z toho děláš? Díváš se na svět kolem sebe mýma očima? Cítíš ve svém srdci hněv nad hříchem? Lítost nad utrpením? Je tvé srdce stejně jako moje pohnuto soucitem a milosrdenstvím, kdykoliv se setkáš s krutostí a bezcitností? Jdeš tam, kam tě posílám a děláš to, k čemu tě povolávám? Tolik skutků lásky jsi minul bez povšimnutí. Tolikrát jsi minul dílo, které jsem ti připravil. Chtěl jsem, abys mě oslavil svými slovy, svým jednáním, svou prací pro druhé. Ale tak často jsi hledal své vlastní skutky, konal svoje vlastní činy, naplňoval svoje vlastní plány. Ani ses nezeptal, co chci já.

Jan 4,34 Ježíš jim řekl: "Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonat jeho dílo."

Jan 8,28 „...sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec."

Co teď s tím, člověče? Co s tím uděláš? Pohneš se ze svého místa? Ze své zóny bezpečí a komfortu? Půjdeš pro mne na neznámá místa? Tam, kde jsi ještě nikdy nebyl? Do nových situací, které ti mohou nahnat strach? Ve kterých se nebudeš moct opřít o nic jiného než o mne? Půjdeš? Uděláš to?

Jak jinak si představuješ učednictví a následování než to, že půjdeš na místa, kam tě pošlu, a budeš dělat to, co ti řeknu, v čas, který určím, a způsobem, ke kterému tě povedu? Jedině pak budeš moci o sobě říct, že jsi můj učedník a můj sluha. Dříve ne.

Já tu přeci nejsem od toho, abych požehnal tvým vlastním plánům a zajišťoval ti úspěch na tvých vlastních cestách. To ty máš následovat mě, a ne já tebe. To ty máš plnit má přání a mé rozkazy, ne já tvoje. Slyšíš? Jak se můžeš ohánět tím, že já ti určitě požehnám, když budeš dělat něco, co jen zdánlivě vypadá jako naplňování mojí vůle?

Je pro vás tak snadné zaměnit mou vůli za to, za co vy ji považujete. Ve skutečnosti často plníte svoje plány, svoje touhy, vyvyšujete sebe místo mě. Pořádáte obrovská shromáždění, konference, vyhlašujete programy na obnovu mé církve, pořádáte misijní výjezdy, organizujete nejrůznější aktivity. Chováte se jako vosy, když jim někdo zaútočí na jejich hnízdo. Bezhlavě poletují sem a tam a mají pocit, že čím víc

budou bzučet a zmateně poletovat, tím snadněji se ubrání. Vaše aktivity vychází častěji z vašich předpokladů a domněnek než ze skutečného poznání mojí vůle. A přitom o to jde ze všeho nejvíc.

Pamatuješ, jak jsem Filipa vyvedl na pustou cestu do pouště, aby tam čekal na etiopského dvořana, kterému jsem chtěl zjevit svou slávu? Posloužil jedinému muži ke spasení, a právě to byla moje vůle. Kde v tom vidíš nějakou strategii, plány, hodnocení, výcvik, přípravu? Kde v tom vidíš závislost na číslech, počtech? Jak bys měřil Filipovu úspěšnost? Úspěch jeho misie? Jeho úspěšnost byla stoprocentní, protože hledal upřímně moji vůli, nechtěl dělat nic, co by nebylo v jejím souladu, poslouchal mě, měl přede mnou bázeň, nedovolil si dělat v mém Jménu něco, co nepocházelo ode mě. Udělal přesně to, co jsem mu řekl, a tak naplnil mou vůli. K ničemu jinému jsem vás nikdy nepovolal.

Co jsem vám řekl? Jak máte zasáhnout tento svět? Jak máte naplnit vůli svého Pána? Je to daleko jednodušší, než co jste z toho stihli udělat vy: *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky. Učte je zachovávat má slova. Kažte evangelium, uzdravujte nemocné, vyhánějte démony, mrtvým navracejte život. Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. O nic si nedělejte starosti. Já jsem s vámi po všechny dny až do konce věků. Amen.*

Jste nadšení, když se někde podaří získat *mnoho* lidí pro nějaký váš program nebo je dotáhnout do církve na shromáždění. Ale já vidím úspěch úplně někde jinde. Já šíím radostí, kdykoliv některé z mých dětí poklekne a řekne: „Tady jsem, pošli mě, kam chceš. Udělám, co mi řekneš, z lásky k tobě a pro tvou slávu. Tady jsem, pošli mě a já půjdu. Chci žít pro tebe a ne pro sebe. Ty jsi mi dal svůj život a já ti teď dávám ten svůj. Prosím, vezmi ho do svých rukou a proměň ho. Použij si mě jako rukavici na své ruce, jako rydlo v rukou písaře. Ne, jak chci já, ale jak chceš ty, můj Pane, tak se staň! Amen.“

Takové děti hledám. Takové služebníky chci. Ne ty, kteří v mém Jménu naplňují svoje vize a plány, aby bylo vidět, jak jsou úspěšní, aby si získali slávu a úctu od druhých lidí. Hledám mezi svými dětmi takové, které v tichosti jdou a plní mou vůli. Upřímně ji hledají a touží z celého srdce splnit to, co jsem jim uložil. Pro mou slávu, ne pro svoji.

Budeš jedním z nich? Polož si otázku a upřímně si na ni odpověz: Po čem tvé srdce touží? Po naplněných stadionech, kde všichni padají pod mocí tvého úžasného kázání? Po vyprodaných halách, vyprodaných knížkách, které ty napíšeš? Aby všichni lidé v úžasu nad tebou hleděli a říkali: To je ten velký služebník, tak obdarovaný a mocný, plný moudrosti a Ducha? Toužíš po blahobytu, plynoucím ze služby Králi? Mám takové děti, které si žijí v přepychu a pak si jen tak odskočí do Afriky nebo Asie sloužit chudým. Nezapomenou se u toho vyfotit, napsat o tom knížku a nejméně deset let o tom vyprávět. A všichni ti, kdo jen sedí v kostelích, zírají a žasnou, jak veliký služebník jim tuto neděli káže. Je to k smíchu. Je to k pláči. Cožpak já jsem bydlel v palácích? A to jsem Boží syn. Jezdil jsem luxusním autem? Kázal ve vyprodaných halách?

Ne, já jsem se zastavil s chudou vdovou, abych jí vzkřísil její naději, jejího mrtvého syna. Já jsem vstoupil do domu Jairova a vyhnal odtamtud všechny čumily, abych mohl vzkřísit jeho jedinou dceru. Já jsem se zastavil u chromého muže, který polehával u rybníka Siloe, abych ho uzdravil. Já jsem šel na oběd k Zacheovi, kterým všichni pohrdali. Šel jsem někdy k někomu slavnému? Bohatému? Zajímaly mě vyprodané stadiony? Chtěl jsem někdy psát stohy knih, které by se dobře prodávaly a zajistily mi tak příjem? Po ničem takovém jsem nikdy neprahnul. Nezajímal mě ani majetek ani obdiv lidí. Jediné, co jsem chtěl, bylo položit svůj život za své ztracené děti. Tolik vás miluji, že pro mě nic jiného nemá hodnotu. Jen láska k mému Otci na nebesích, k Duchu svatému a k vám, mým dětem.

Jak jsi na tom ty, člověče? Po čem toužíš, po čem prahneš, o čem tajně sníš? Proč pořádáš misijní výjezdy? Proč píšeš knihy? Proč pořádáš konference, modlitební setkání, školení, výcviky? Proč to všechno děláš? Děláš to opravdu pro mě?

Víš, já vidím do tvého srdce a věř mi, že ocením jen tu práci, která skutečně naplňuje vůli mého Otce v nebesích. Vše ostatní, co se tak jen tváří, pošlu do pekelného ohně. Zaráží tě to? Překvapuje tě to? Připadám ti příliš drsný, hrubý a nekompromisní? Zamysli se nad tímhle: pozveš si do svého domu střechaře, aby ti postavil střechu. Sepíšeš s ním smlouvu, jasně mu vysvětlíš, co od něj chceš a zaplatíš mu zálohu. Ale ten střechař, přes všechnu domluvu a sliby, přijde, jen když se mu zrovna chce, když to tak prožívá a cítí. A když už přijde, dělá to, co právě on považuje za nejlepší nebo co se mu prostě zrovna chce dělat. Vykope strouhu na odtok vody, prořeže ti stromky na zahradě, nahodí zeď. Ale střecha hotová není. Co bys udělal? Pochválíš ho za to, kolik práce udělal na tvé zahradě, nebo ho vyhodíš, protože nedělá to, nač jsi ho najmul? Buď upřímný.

A já tě posílám, můj synu, na místa, kam bys sám od sebe nikdy nešel, k lidem, kterými tento svět pohrdá, pro které nemá ani jméno. Svět kolem nich prochází bez povšimnutí, jako by byli jen stínem, jako by ani nežili. Právě k nim tě posílám, můj synu, k mým ztraceným dětem, po kterých jsem nikdy nepřestal toužit. Jsou to mé milované děti, mé ztracené děti, a já toužím po tom, abys mi je přivedl zpátky domů, do mého Království. Chci s nimi sedět u jednoho stolu a večeřet. Chci jim setřít každou slzu z očí a dát jim věčnou radost v mé blízkosti. Neváhej ani vteřinu, vyjdi, vyjdi ze dveří svého pohodlného domu a vydej se na cesty. Na této zemi tě nebude čekat nic pohodlného, žádný komfort a naplnění tvých lidských tužeb. Jen prach, špína, chudoba, odříkání. Ale právě tam nalezneš plnost života, po které tolik toužíš. Ve službě mým dětem. Požehnanější je ten, kdo dává než ten, kdo přijímá. V dávání je větší radost než v přijímání. Až tohle pochopíš, staneš se skutečně svobodným.

Dávej, dávej bez výčitek, vše, co máš, vše, čím jsem tě já sám obdařil. Ano, můj synu, vše, co máš, jsi dostal ode mě a teď to jen předáš dál mým dětem. Máš mnohem víc, než potřebuješ. Ve skutečnosti stačí člověku jen málo k životu. Vzdej se svého pohodlí, svého luxusu, rozdej, co máš, těm, kdo nemají nic. A osvobodíš svou duši. Zažiješ svobodu, které se nic nevyrovná. Nemůžeš sloužit dvěma pánům, můj synu, mně i majetku. To nejde. Nemůžeš mít jednu nohu v kánoi a druhou na břehu. Buď se vzdáš všeho, co máš, pro mé Jméno, nebo zůstaneš, kde jsi. Jestliže lpíš na majetku, na svých jistotách, na svém pohodlí, jsi zcela nepoužitelný pro moje Království. Víš proč? Protože když sloužíš v první řadě sám sobě, nemůže v tobě naplno panovat můj Duch svatý. Bez jeho moci budou tvé skutky jen lidskými skutky, tvá slova jen naučenými frázemi, a tím rozhodně temnotu na útěk nezaženeš. Temnotu porazí jen člověk, který je mi plně oddán, skrze něhož můj Duch může proudit a mé světlo svítit. Jinak jsou veškeré vaše služby jen lidskými skutky bez užtku.

To můj Duch svatý zahání temnotu. To on uzdravuje, křísí z mrtvých, vyhání demony. To on dává tvým slovům sílu bořit hradby v lidských srdcích. To on zahání tmu na útěk. Bez něj nedokážeš nic, s ním dokážeš všechno. Tak co si dnes vybereš? Neplodný život ve tvém vlastním pohodlí, nebo boj v první linii, při kterém můžeš padnout, ale přinést přitom hojné ovoce pro moje Království? Chceš být jako strom zasazený u tekoucí vody, který neustále nese hojné ovoce, nebo chceš být okrasný stromek ve vyšperkované zahrádce, který slouží jen sám sobě a žádné ovoce nikdy nepřinese?

Prosíš mě, abych tě povolal. Ale já už jsem ti své povolání dávno dal. Rozhodnutí je na tobě, můj synu. Půjdeš za mnou nebo ne? Jak se rozhodneš? Na dvou židlích opravdu sedět nemůžeš.

Toto jsou tedy má slova, určená mým milovaným dětem. Toužím být s vámi po všechny dny až na věky věků v Království mého Otce. Dal jsem vám vše, co k tomu potřebujete. I svůj vlastní život, mou důstojnost, mou lásku. Už vám víc nemůžu dát. Teď je to na vás, moje děti. Jak se rozhodneš? Půjdeš za mnou? Vrátiš se domů? Do mé náruči? Do mé lásky? Dal jsem ti svobodnou vůli, protože nestojím o otroky, kteří dělají vše jen ze strachu. Strach nepochází ode mne. Strach je produktem toho Zlého. A já chci, aby moje děti byly svobodné. Aby samy měly možnost volby. A tuto možnost ti teď dávám. Rozhodni se. Jednou provždy. Rozhodni se, můj synu, má dcero.

Co bude dál, ptáš se. Co se stane, když se vydám tvou cestou, Bože? V první řadě se musíš vzdát svého vlastního způsobu života, svých představ o tom, jak budeš žít a co budeš dělat. Tomu se říká "přinést mi svůj život na oltář." Když mi takto obětuješ svůj život, já ho zcela zásadně proměním. Už nebudeš žít sám pro sebe, budeš žít pro mě. Staneš se nejen mým synem/dcerou, ale také mým služebníkem, mým nástrojem v mých rukách. Použij si tě, kde chci a k čemu chci. Je to prosté. Na tobě je nechat se použít. Nic víc, nic míň.

Já ti nemůžu přikázat, jak se máš rozhodnout. Mohu tě pouze pozvat k tomu, abys připojil svůj život k mému. Aby ses nechal naplnit mým Duchem až po okraj a plnil vůli mého Otce. Toť vše, co mohu udělat já. Nikdy tě k ničemu nebudu nutit. Stvořili jsme tě k obrazu svému, to znamená se svobodnou vůlí. Svobodná vůle je podmínka lásky. Není možné si lásku vynutit násilím ani hrozbami. K lásce se musíš rozhodnout tak, jako jsme se k ní rozhodli kdysi my: milovat vás celým svým srdcem a ze všech svých sil. Ke stejnému postoji vyzýváme i vás, lidi, svá stvoření.

Jste stvořeni pro lásku, ne pro otrockou dřinu. Jste stvořeni pro vztah s nebeským Otcem, ne pro pracovní poměr s Bohem. Jste v první řadě našimi dětmi, až teprve pak našimi služebníky. A proč vlastně chceme, abyste nám sloužili? Protože toužíme sdílet s vámi naše skutky spásy. Jsou přeslavné, velkolepé, zázračné a úžasné. Přesahují vaši představivost a my se o ně chceme s vámi podělit. Chceme, abyste to byli vy, kdo trhá ovoce ze stromů, jež jsme my zasadili a dali jim vzrůst. Chceme, abyste měli podíl na naší obrovské radosti, když vidíme, jak jsou další a další lidé zachraňováni před peklem, uzdravováni z nemocí, z duchovní slepoty, chudoby a neštěstí. Ano, chceme, abyste vy sklízeli to, co my zaséváme. Chceme vám dát výsadu ženců obilí. Ti také nesejí a nedávají vzrůst. Jen přijdou a sklídí to, co udělali jiní.

Jste povoláni k tomu, abyste sklízeli tam, kde jste nezaseli. Jinými slovy, abyste se podíleli na slavných vítězstvích dobytých na kříži a vzkříšením. Chceme, abyste měli účast v bojích vítězné armády, abyste se podíleli na vítězné bitvě, která už byla vyhrána bez vaší pomoci. Chceme, abyste sklízeli plody naší práce a podíleli se spolu s námi na obnově světa. Chápeš? My se bez vaší služby obejdeme, můžeme vše udělat sami, v tom není problém. Ale vy jste naše milované děti a my chceme, abyste se na té slávě podíleli taky. Milujeme vás a toužíme vás spatřit naplněné radostí nad vyhranými bitvami, do kterých vás posíláme. Milujeme vás, a proto vás toužíme spatřit jako vítěze, slavné a velkolepé. Milujeme vás, a proto jsme vám v nebi připravili trůny, na které usednete v královském rouchu. Na hlavu vám při slavnostní korunovaci vsadíme královské koruny, do rukou vám dáme žezla vládců a ustanovíme vás za panovníky nad národy.

Jen vlož svou důvěru ve mě, svého Otce. Já jsem všemohoucí Bůh, první i poslední, já jsem vše stvořil pro tebe, mé dítě. I svůj vlastní život jsem za tebe dal jako výkupné za tvoje hříchy, aby ses mohl ke mně vrátit. Mé dítě, miluji tě. Věř mi, že se postarám v jakékoliv situaci, vyřeším jakýkoliv problém, ochráním tě před nemocemi i útoky toho Zlého. Já jsem toho schopen. Toužím tě vést za ruku, učit tě, být s tebou, toužím po tom, abys po mém boku objevoval to, co jsem stvořil a skryl, abys ty to mohl objevit. Chci ti ukázat divy a tajemství ostatním lidem skrytá. Chci je ukázat tobě, protože ty jsi můj milovaný syn. Ámen.

Vidění o bílé plachetnici.

Byla jsem po krk ve vodě a přidržovala se ztrouchnivělého kusu dřeva. Byla to zátoka, poklidná, tichá, stojatá voda ve stínu. V klidu jsem ležela na hladině a přidržovala se toho ztrouchnivělého dřeva. Najednou do té zátoky vplula z oceánu nádherná bílá plachetnice. Na té plachetnici byli moji hrdinové víry: George Miller, Smith Wigglesworth, Heidi a Rolland Bakerovi, Reinhard Bonnke a další. Mávali na mě a volali, ať se k nim přidám. Ať nasednu na tu krásnou bílou plachetnici a odpluju s nima. Dokonce mi hodili lano, aby mě na něm vytáhli nahoru. Chtěla jsem s nima odplout na krásný sluncem zalitý

oceán, ale to bych se musela pustit toho kusu dřeva. A to mě vyděsilo. Lidé na plachetnici na mě ještě nějakou dobu volali a mávali a povzbuzovali mě, ale já jsem se bála toho kusu dřeva pustit. A tak odpluli sami. Já jsem zůstala trčet v malém, teplém zálivu, ve stínu, zatímco oni pluli vstříc dobrodružství na širém oceánu. Když jsem se pak rozhlédla kolem, viděla jsem, že v tom zálivu je se mnou spousta dalších lidí. Každý z nich se raději přidržoval kusu ztrouchnivělého dřeva, než by se ho pustil a vyplul na plachetnici poháněné Duchem svatým. To ztrouchnivělé dřevo jsou naše domnělé jistoty, naše plány a představy. Lpění na nich je v protikladu k životu ve víře, ke skutečnému následování, k životu, který pro nás Otec, Pán Ježíš a Duch svatý naplánovali. Duch svatý je vítr, který pohání tu plachetnici, plachetnice je život vedený Duchem svatým. Musím se odpoutat od svých jistot, od ztrouchnivělého kusu dřeva. Kvůli němu trčíme na místě. Pokud se přestaneme spoléhat na své jistoty a vydáme se za Duchem svatým, čeká nás život plný dobrodružství, na krásné plachetnici, něco, co s kouskem dřeva na jednom místě nikdy nezažijeme.

První loď v Bibli – archa – neměla žádné ovládací prvky, nic, čím by ji Noe mohl ovládat, ani kormidlo, ani kotvu, ani kýl, ani plachty. Zavřel se dovnitř a nechal Boha, aby loď vedl.

Když žijeme v nevíře = máme málo a trčíme na místě.

Když žijeme vírou, máme mnohem víc, máme plachetnici místo kusu ztrouchnivělého dřeva a čeká nás celý oceán.

Co si vybereš? Pokud jste si vybrali oceán místo bezpečného zálivu, pojďte se se mnou modlit slova, která zazněla v tomto proroctví.

Modlitba: „Tady jsem, pošli mě, kam chceš. Udělám, co mi řekneš, z lásky k tobě a pro tvou slávu. Tady jsem, pošli mě a já půjdu. Chci žít pro tebe a ne pro sebe. Ty jsi mi dal svůj život a já ti teď dávám ten můj. Prosím, vezmi ho do svých rukou a proměň ho. Použij si mě jako rukavici na své ruce, jako rydlo v rukou písaře. Ne, jak chci já, ale jak chceš ty, můj Pane, tak se staň! Tady jsem, Pane, staň se mi podle tvé vůle. Tady jsem, Otče, miluji tě a toužím být tvým synem, tvým služebníkem, rytířem ve tvém vojsku. Chci stát ve tvých řadách ve stříbrné zbroji s mečem vytaseným, připravený dát se do boje za tvoje Království. A raději chci padnout v boji za tvé Jméno, než abych couvnul zpátky. Tady jsem, Pane, pošli mne. Jsem připraven. Já půjdu. Amen.“